A°. 1841. N°. 71.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden.)

ZONDAG 11 APRIL.

(De prijs der Advertentiën is, van *een* tot *vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Uit hoofde van het *Paaschfeest* wordt er aanstaanden Dingsdag geene Courant uitgegeven.

Nederland bij eenen algemeenen oorlog.

»Bij stil weder voorziet men zijne dijken tegen den storm."

DE GROOT.

II.

(*Zie no 70.*)

Maar nog van eene andere zijde heeft Nederland, onder zekere omstandigheden, alles te vreezen. Het is in Engelands magt, zeggen wij met den schrijver der aangehaalde brochure, »onzen handel, zoo door het blokkeren onzer havens, het afsluiten van den weg naar Indië, het bespringen onzer overzeesche bezittingen, niet alleen te belemmeren, maar voor langen tijd te vernietigen. Onze handel in Indië tot nooit gekenden bloei gebragt, moet vooral heden deszelfs naijver opwekken. Het denkbeeld, van gemakkelijk door zijne overmagt ter zee dien bloei te kunnen stuiten, het toelagchen. En wie weet nu niet dat Engeland meermalen ook het vredelievendste volk den krijg aandeed, om geene andere reden, dan deszelfs handel te fnuiken.

Bij eenen algemeenen oorlog verrijzen alzoo voor Nederland gevaren, des te grooter, naar mate zij moeijelijk kunnen worden bezworen.

Worden wij in dien oorlog gewikkeld (hoezeer ook tegen onzen wil, en omdat Frankrijk of Engeland het dienstig acht ons dien aan te doen), dan kan een krijg, hetzij met Frankrijk, hetzij met Engeland, reeds dadelijk voor ons noodlottig worden, daar wij tegen dezen geenen voormuur, tegen geen geen genoegzaam tegenwigt meer bezitten.

Daar de oorlog alzoo de verderfelijkste gevolgen zou kunnen hebben, zoo is het verwerven eener zoogenaamde *neutraliteit* gewis voor Nederland van het grootste belang.

Doch die neutraliteit moet anders zijn gewaarborgd dan door bloote tractaten; zij moet iets meer zijn dan eene neutraliteit op het papier. Want, merkt men in de brochure zeer juist aan: »men moet een vreemdeling in de geschiedenis zijn, om niet te weten dat dergelijke onzijdigheid, zoo al erkend, echter steeds zeer weinig werd geëerbiedigd.

Op het einde der 17de eeuw werd reeds bij verschillende traktaten onder zekere voorwaarden het regt der onzijdigen om met de oorlogvoerende partijen handel te blijven voeren, vastgesteld. En wat geschiedde er? Frankrijk, aan zijn eigenbelang alleen gehoor gevende, schond bij den eerstvolgenden oorlog reeds dadelijk elk beding ten dien aanzien. Het maakte niet alleen prijs de goederen in bevriende schepen geladen, maar ook die schepen zelve. Nederland, bij de vrachtvaart het grootste belang hebbende, trachtte toen, in overeenstemming met Engeland, bij den vrede van Utrecht, op nieuw op dit beginsel terug te komen, en de regten der onzijdigen uitdrukkelijk te verzekeren. Dit had dan ook plaats. Maar met welk gevolg? Engeland, het zoo edelmoedige Engeland, hetwelk zoo warm de regten der onzijdigen bij den Utrechtschen vrede had voorgestaan, en dezelve in het traktaat van dien naam had doen heiligen, dat Engeland was daarna de eerste om tegen deze te handelen.

Het kan nuttig zijn, dit in deze dagen te herdenken, opdat de lessen van het verledene niet voor ons verloren gaan.

De neutraliteit door Nederland van Grootbritanje bij eenen algemeenen oorlog te bedingen, biedt geenszins — de geschiedenis leert het — vaste waarborgen aan voor de ongestoorde voortzetting van onzen handel.

De voordeelen door ons bij die onzijdigheid te verwerven, de hedendaagsche bloei onzer koloniën, de zwakheid onzer oorlogsvloot tegenover die van Engeland, doen vooral van deszelfs kant geene voortdurende eerbiediging of handhaving onzer regten, als onzijdige mogendheid, verwachten.

Wanneer immers offerde Engeland ooit zijn eigenbelang op? En zou dat eigenbelang het toenemen van den Nederlandschen handel bij Nederlands onzijdigheid kunnen dulden, daar, waar het dit door zijne overmagt ter zee gemakkelijk zou kunnen verhinderen, ja voor langen tijd onmogelijk maken.

En nu, vervolgt de schrijver, de waarborgen voor onze neutraliteit van de zijde van Frankrijk? Wij somden reeds eenige voordeelen op, in ons bezit voor Frankrijk gelegen. Wij betoogden hoe, België de geboorzame vasal van Frankrijk geworden zijnde, Frankrijk heden onze nabuur is en dat eene uitbreiding van grenzen naar het noorden geenszins buiten deszelfs plannen ligt. Zal het bij eenen algemeenen oorlog onze neutraliteit eerbiedigen? Zal het bij het zien van de voordeelen, welligt door het voortrukken zijner legers over onze grenzen te behalen, deze laten varen en de nadeelen kiezen? — Eene onzijdigheid, door Nederland, onder voorwaarde van zich van alle wapening te onthouden, te bedingen, levert dan ook aan hetzelve geene genoegzame waarborgen op.

Eene gewapende neutraliteit kan hetzelve bij eenen algemeenen oorlog alleen passen."

Met bondgenooten, voegen wij er bij: want de dwaze vertooning van eene kinderachtige volharding, alleen tegenover Europa, waarbij men eigenlijk nog geen moed had tot werkelijken oorlog, maar slechts tot het *afwachten* van slagen; zulke dwaze vertooning, hopen wij, dat nimmer meer door ons vaderland zal worden gegeven! Wil men zich verzetten, zoo bereide men er althans eerst de mogelijkheid toe, en hebbe dan ook energie en moeds genoeg om zelf slagen toe te brengen.

Niet eens den moed der wanhoop had men; — vaderlijk, als de binnenlandsche volharding was, moest ook de buitenlandsche volharding wezen; zich verweren als een stout kind, schudden, krabben, trappen, doch niet meer; helpt dit alles niet, dan toegeven. Waarom — als men dan toch volharden wilde — kreeg die baron CHASSÉ, wiens lof men zoo heeft uitgegalmd, geen last, om, bij ontoereikendheid van kogels, de citadel zelve op het Fransche leger te werpen, en het ontzet Europa aan de puinen der stad, aan het omwoelde land, aan de verstrooide gebeenten te doen leeren wat het kost als men den Nederlandschen Leeuw iets uit de klaauwen rukken wil. Millioenen ponden kruid werden door de Franschen in de citadel gevonden. Eén kogel, één vonkje vuur slechts in dat kruid geworpen, en er ware geen Antwerpsch huis, geen Fransch peloton meer geweest. Wil men ten spijt van Europa volharden, zóó alleen kan men het doen, zonder belagchelijk te zijn, zonder nutteloos geld en bloed te verspillen. De volharding van onzen Hertog was eene volharding van JAN KLAASSEN.

Eene gewapende neutraliteit dus, *met wezenlijke bondgenooten*, die dezelve kracht bijzetten; en beraden moed om haar met nadruk te handhaven niet alleen, maar hare schennis door den aanrander duchtig te doen boeten, — ziedaar wat Nederland bij eenen algemeenen oorlog past.

Op het laatst der 18e eeuw vormde de keizerin van Rusland het plan, om, door middel van een verdrag van gewapende neutraliteit, de koopvaardij der onzijdigen krachtdadig te beschermen. Tot dit verdrag traden Denemarken, Zweden, Oostenrijk, Pruissen en Portugal dadelijk toe. Doch hier werd dit plan weder zoo lang gewikt en overwikt, gewogen en overwogen, dat het gelegen uur voorbijging.

»Men nam dit bij de Staten in lang en rijp beraad, »en wel in zulk een lang en rijp beraad, dat Engeland, van de te treffen overeenkomst onderrigt »en zijn voordeel meer bij eenen oorlog vindende, »dezelve door eene openlijke vredebreuk met ons »vaderland voorkwam."

»De republiek zocht na de oorlogsverklaring, door Engeland haar gedaan, zich dadelijk bij de mogendheden te voegen, welke een verbond van gewapende neutraliteit hadden aangegaan. Doch te laat. Zij oogstte al de nadeelen in van haar lang dralen op dit punt; men weigerde haar thans in het verbond op te nemen, als zelve onder de oorlogvoerende partijen begrepen."

Het schijnt Nederlands bestemming, MACCHIAVELS opmerking: *Zwakke staten, die tot geen besluit kunnen komen, gaan al beraadslagende te gronde*, telkens en in ieder opzigt te verwezenlijken. Ziedaar wat er van komt als men 's lands zaken vertrouwt aan femelaars die nooit tot een besluit kunnen komen, omdat er *geen* maatregel bestaat zonder *eenig* bezwaar, en zij steeds willen wachten totdat er zoodanig een uitgedacht is. Hunne schroomvalligheid, die zij dan steeds met den naam van »wijze voorzigtigheid", van »gehechtheid aan oude instellingen", van »bescheidenheid" bestempelen, gaat zoo ver, dat zij het nemen van een besluit, waarin zij niets gevaarlijks ontwaarden, zouden uitstellen, uit louter vrees van zich te overijlen of misschien wat driftig te zijn. En als dan de uitkomst der gebeurtenissen, die onbescheiden genoeg waren om hun besluit niet af te wachten, toonde dat het dralen de slechtste partij was welke men kiezen kon, dan zuchten zij, en spreken van *faits accomplis* die met den »mantel der liefde" moeten worden bedekt.

Wat deden de Nederlandsche Kamers toen zij ontwaarden dat de diplomatie van onzen minister van buitenlandsche zaken Nederland zonder bondgenooten liet en in dien toestand prijs gaf aan overmagtige slagen? Staat niet nog dezelfde minister aan het hoofd onzer diplomatie? Is niet hij het nog, die onze gezanten instructiën geeft, met wie en hoe bondgenootschappen aan te knoopen?

»Bij eenen algemeenen oorlog nu," — zegt onze schrijver — »Nederlands beste en krachtigste toevlugt ter beveiliging van handel en koloniën in eene gewapende neutraliteit ter zee gelegen zijnde, *zoo zal het gewis bij tijds, gedachtig aan de lessen van het verledene*, zich door het aangaan van verbindtenissen met andere onzijdige mogendheden pogen te sterken."

Pia vota! —

»Te land zal ook geenszins eene magtelooze onzijdigheid, *welke slechts weet te protesteren tegen daden van vijandschap en geweld, en niet dan woorden heeft om den grond der vaderen te beschermen*, aan Nederland zekerheid en veiligheid kunnen waarborgen."

Men kent de protestatiën des heeren VERSTOLK VAN SOELEN, toen Engeland embargo legde op onze schepen en Frankrijk onze krijgslieden wegvoerde uit de citadel; er blijft nu nog slechts over gerekt-geduldig en onderworpen-geloovig af te wachten hoe het diplomatisch talent van dienzelfden heer VERSTOLK VAN SOELEN, door het aangaan van verbonden, *den grond onzer vaderen beschermen* zal.

Wij hebben nog niet *alles* verloren; wij kunnen onze *koloniën*, wij kunnen onze *onafhankelijkheid* nog verliezen; er zijn dus nog eenige *faits accomplis* af te wachten.

Bereidt intusschen nieuwe mantels van liefde.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 17 maart. In eene officiële nota van 14 maart kondigt de Porte de gezanten der verbondene mogendheden aan, dat de pacha van Egypte *door eene weigering* de aanneming van den beleeningsfirman heeft afgewezen. Streng genomen, heeft de Porte geen ongelijk, en het lijdt wel geen twijfel dat *Mehemed-Ali's* gedrag door alle groote mogendheden als eene formele weigering moet worden beschouwd. Of men echter in Europa de gevolgtrekking, dat de pacha, door dezen stap, de vroeger door hem beloofde onderwerping aan het gezag der Porte teruggenomen heeft, en dat mitsdien de voorwaarde der hem gedane concessiën niet meer bestaat, zal laten gelden, dit is eene andere vraag. De Porte maakt, wel is waar, deze gevolgtrekking niet uitdrukkelijk, maar geeft alleen de daadzaak der weigering te kennen, en vraagt welken raad de verbondene mogendheden gezind zijn haar in dezen nieuwen staat van zake te geven. (*Allg. Zeit.*)

ZWITSERLAND.

In het dagblad *Helvetie* leest men: Het gerucht aangaande eene zamenkomst van den Russischen gezant met den president van den landdag, waarbij vrij hevige uitdrukkingen werden gebezigd, bevestigt zich. Het is niet minder zeker dat schier alle gezanten, de een na den anderen, bij den heer *Neuhaus* kwamen om hem aanmerkingen betrekkelijk den toestand van Zwitserland te maken, en hem te herinneren *dat bijaldien het eedgenootschap nog verder aanspraak op de achting der mogendheden wilde maken, het toonen moest achting voor zijn bondsverdrag te hebben.*

PRUISSEN.

Men schrijft uit Berlijn: Er is reeds dikwijls opgemerkt dat de koning, ook bij het bezetten der minder belangrijke posten in onze ambten-hierarchie, slechts na zeer naauwkeurige navorschingen omtrent de persoonlijke geschiktheid der hem voorgestelde candidaten zijne toestemming geeft; onlangs heeft hij ook in een ander opzigt getoond hoe veel er hem aan gelegen ligt dat de ambten allerwege door de bekwaamste ambtenaren worden bekleed. Tot nog toe deed de minister van justitie alleen de voordragt voor de plaats van onzen eersten *Stadtgerichts Director*; nu echter heeft de koning bevolen dat de kandidaat daartoe door het gezamenlijke ministerie zou worden voorgedragen, hetgeen tot nog toe slechts het geval was bij het bezetten van presidents-plaatsen bij de hoogere landskollegiën. (*L. A. Z.*)

ENGELAND.

Londen, 7 april. Aan de verschillende werven van Engeland is last ontvangen tot den aanbouw van te zamen 16 nieuwe oorlogs-stoomschepen, namelijk 6 van de eerste en tien van de tweede klasse.

— In de zitting van maandag heeft de minister *Labouchère* een aantal voorslagen aan het Lagerhuis gedaan, tot regeling van den handel van buitenlanders met de Engelsche bezittingen op het vasteland van Amerika en in de Westindiën. Zijn oogmerk was, zeide hij, daarop een inkomend regt van 7 pCt. boven de waarde van Engelsche goederen vast te stellen, in plaats der regten van $7\frac{1}{2}$ tot 30 pCt., welke thans aldaar geheven werden, terwijl hij den 1sten januari 1842 als het tijdstip wilde bepalen waarop de nieuwe wet in werking zou komen. Na eenige woordenwisseling, is het ter tafel brengen van het wetsontwerp toegestaan.

— Zekere *Richard Lovegrove*, die oppaser in het kasteel van Windsor geweest is en voortvlugtig was, heeft zich aan de policie overgegeven, en reeds meer dan één verhoor, ten opzigte van den bewusten diefstal in dat kasteel, ondergaan; hij zou verscheiden personen als medepligtigen aan dat feit hebben aangeduid.

— De stoomboot *the President* is nog altijd niet aangekomen. Men wordt meer en meer bekommerd over haar lot.

— De tijdingen uit de Vereenigde Staten gaan tot den 19den maart. Het schijnt dat het regtsgeding tegen *M' Leod* den 22sten te Lockport zou doorgaan. Nogtans bleef de toon der dagbladen en veler staatslieden zeer vredelievend.

— Nopens de Oostersche aangelegenheden verneemt men, dat het oorspronkelijk plan der gevolmagtigden is geweest, om bij derzelver regeling te bepalen: 1°. de onschendbaarheid des Turkschen rijks onder de tegenwoordige dynastie, welke onder de bescherming der vijf groote hoven werd geplaatst; 2°. bepaling van de voorwaarden tot toelating in den Bosporus; 3°. in Syrië, de bescherming der christelijke bevolking, 4°. de regeling van den doortogt over de landengte van Suez.

Dit plan heeft vele wijzigingen ondergaan en is zeer beperkt. Bij deze gelegenheid heeft Rusland, zoo men wil, ons kabinet opmerkzaam gemaakt op het aanmerkelijke gedeelte grondgebieds, hetwelk Frankrijk van de Porte had ingenomen aan de Barbarysche kusten, ten einde dit bij de onderhandelingen over het Oosten niet over het hoofd te zien. Wat de zaak van Syrië betreft, deze zou een onderwerp van afzonderlijke onderhandelingen te Konstantinopel worden tusschen de vijf mogendheden eenerzijds en het Turksch bewind aan den anderen kant. De doortogt over de landengte van Suez zou later tot eene regeling tusschen de vijf mogendheden aanleiding geven. En aldus was het oorspronkelijke plan tot één punt teruggebragt, hetwelk thans zou worden geregeld, te weten de vaart door den Bosporus. De conferentie van Londen (Frankrijk hieronder begrepen) moet hebben aangenomen »dat voortaan *alle oorlogschepen* uitgesloten, en *alle koopvaardijschepen* toegelaten zouden worden in de zeeg-de straten."

Den 15den februari moet de Fransche gezant het traktaat, hetwelk deze schikking inhoudt, onderteekend hebben, en aldus een einde gemaakt zijn aan het *isolement* van Frankrijk, dat een gevolg was geweest van de staatkunde des heeren *Thiers*.

FRANKRIJK.

Parijs, 7 april. Met 205 tegen 170 stemmen hebben de gedeputeerden gisteren besloten, het voorstel der heeren *Garnier-Pagès* en *Mauguin*, wegens het uitsluiten van ambtenaren van het lidmaatschap der Kamer, niet in nadere overweging te nemen. De redeveeringen der ministers *Duchâtel* en *Villemain* hebben een einde aan de langwijlige discussiën over deze zaak gemaakt; nogtans houden de verdedigers van het voorstel zich niet voor geheel overwonnen, maar voorspellen, uit het aanzienlijk getal stemmen hetwelk zich daarvoor verklaard heeft, dat het, wanneer de Kamer eens vernieuwd zal zijn, ten laatste nog aangenomen zal worden.

— Twee telegrafische depêches, heden alhier ontvangen, behelzen het gewigtig nieuws van de voorloopige vereffening der geschillen tusschen de Engelsche en Sinesche regeringen, hetwelk te Londen nog niet bekend schijnt te zijn. De eerste dier depêches is den 25sten maart, door den Franschen consul te Alexandrië aan den minister van buitenlandsche zaken afgezonden, en luidt dus:

»Tijdingen uit Bombay houden in, dat, na eenige vijandelijkheden, eene preliminaire schikking, den 20sten januari te Macao, tusschen kapitein *Elliot* en de Sinesche gevolmagtigden getroffen is, en dat de handelsbetrekkingen hersteld zijn."

Meer omstandig is de andere depêche, door den Franschen consul te Malta aan genoemden minister gerigt, gedagteekend 30 maart, en van dezen inhoud:

»De geschillen met Sina naderen hun einde. Er is eene schikking getroffen, waarbij de keizer, vooreerst, het eiland Hong-Kong aan Engeland afstaat; ten tweede, in eene schadevergoeding van zes millioen dollars bewilligt, betaalbaar in zes jaren, en ten derde, de officiële betrekkingen tusschen de beide gouvernementen, op voet van volmaakte gelijkheid, herstelt. De circulaire, waarbij kapitein *Elliot* deze uitkomsten mededeelt, is van 20 januari, en alhier door de *Oriental* aangebragt."

Het afgestane eilandje Hong-Kong bevindt zich oostwaarts van Macao, en moet voordeelig gelegen zijn, zoo wel voor den koophandel, als om de zeeschuimers van de Ladrones-eilanden in bedwang te houden.

— *Espartero* schijnt dagelijks meer kans te verkrijgen om tot éénigen regent van Spanje benoemd te worden. Bepaald nieuws uit Madrid is hier echter niet.

BELGIE.

Brussel, 8 april. De heer *Paul Testa*, zoon van den Nederlandschen zaakgelastigde te Konstantinopel, is benoemd geworden tot consul der Verhevene Porte in België, om te Antwerpen te resideren.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 8 april. De opper-kamerheer des konings, de graaf *van Bylandt*, maakt bekend, dat Z. M. op het paleis te Amsterdam audientië zal verleenen: Dingsdag 13 april 1841, ten $11\frac{1}{2}$ ure, aan de militaire autoriteiten, de schutterij en het garnizoen; ten 1 ure, aan de commissiën en deputatiën, en woensdag 14 april, ten 12 ure, aan de bijzondere personen.

— Het geneeskundige genootschap (*der Aerzliche Verein*) te Hamburg, heeft onlangs aan eenige bekende geneesheeren, zoo wel in als buiten Europa, op eene vereerende wijze het lidmaatschap aangeboden. In Nederland is deze onderscheiding aan vier geleerden te beurt gevallen, te weten, aan de heeren *G. Vrolik*, prof. te Amsterdam; *A. A. Sebastiaan*, prof. te Groningen; *J. van Deen*, med. doct. te Zwolle, en *J. P. Heije*, med. doct. te Amsterdam; zijnde de twee eersten tot honoraire, de twee laatsten tot corresponderende leden gekozen.

— Naar men verneemt heeft Z. M. onlangs bepaald, dat de vroeger bestaande fortificatie-directiën worden opgeheven, met bepaling, dat het grondgebied van het rijk, voor zoo veel de dienst der genie betreft, voortaan verdeeld zal zijn in drie directiën van fortificatiën en voorloopig in een afzonderlijk bestuur der fortificatiën in het hertogdom Limburg, en dat deze nieuwe directiën van fortificatiën zullen bestaan: 1ste directie, standplaats 's Gravenhage, uit de provinciën Noord-Holland en Utrecht voor het geheel, de provincie Zuid-Holland met uitzondering der positie van Ooltgensplaats, de provincie Zeeland met uitzondering van het fort Bath, voorts een gedeelte der provincie Gelderland tot aan de scheiding van Over- en Neder Betuwe, mitsgaders het fort Loevestein, in den Bommelerwaard, de vesting Woudrichem en het land van Altena, in de provincie Noord-Braband; 2de directie, standplaats Nijmegen, uit de provinciën Vriesland, Overijssel, Groningen en Drenthe voor het geheel, de provincie Gelderland met uitzondering echter van dat gedeelte tot aan de scheiding van Over- en Nederbetuwe, aan de 1ste directie toegewezen, mitsgaders de geheele Bommelerwaard; 3de directie, standplaats Breda, uit de provincie Noord-Braband, de vesting Woudrichem en het land van Altena daar echter niet onder begrepen, voorts de Bommelerwaard in de provincie Gelderland met de schans nieuw St. Andries, doch het fort Loevestein er niet onder begrepen, de positie van Ooltgensplaat in de provincie Zuid-Holland, het fort Bath in de provincie Zeeland; bestuur tot fortificatiën in het hertogdom Limburg, standplaats Maastricht, bestaande in de vestingen Maastricht en Venlo, met de onderhoorige forten.

Bij dat besluit wordt wijders vastgesteld, dat, onverminderd het getal van 32 fortificatie-opzigters in de thans vastgestelde organisatie begrepen, en welke fortificatie-opzigters voortaan uitsluitend uit militairen zullen bestaan, bij sommige inundatie-sluizen door verdedigings-werken beschermd, of bij andere, op zich zelve bestaande posten, of forten, welke volstrekt een bestendig toezigt vorderen, een zestal militaire wachters zullen kunnen worden aangesteld, hetzij met vrije inwoning

of wel met eene toelage van een of hoogstens twee gulden 's weeks; dat het bataljon mineurs en sappeurs met twee compagniën wordt verminderd; dat de onder-officieren en manschappen van de twee opgeheven compagniën, gelijkmatig over het korps zullen verdeeld worden; dat de toegestane verhoogde traktementen en soldijen met den eersten dezer zouden ingaan, en dat de officieren of manschappen, wier traktementen en soldijen thans meer bedragen, dan bij deze organisatie is vastgesteld, bij het genot van dat verhoogde traktement en soldij worden gehandhaafd, zoolang zij in hunne tegenwoordige betrekking zullen verblijven.

Rotterdam, 8 april. Dezer dagen is men druk bezig met het leggen van gaz-pijpen in de buitenstad, zoo dat dan ook eerlang aan het algemeen verlangen zal zijn voldaan, om de geheele stad door gaz verlicht te zien.

Rotterdam, 9 april. Laatstleden zondag is de heer *Vincent Loosjes* te Haarlem, werkzaam medelid van onderscheiden geleerde genootschappen, en als zedeschrijver en dichter, zoo wel als door zijne bestendige medewerking aan een onzer algemeen geachte wetenschappelijke tijdschriften, met lof bekend, na eene kortstondige ongesteldheid, in den ouderdom van ruim 54 jaren, aan zijn talrijk gezin en de maatschappij door den dood ontrukt geworden. (*Rotter. Cour.*)

Mengelwerk.

De heer Marmier over Holland.

Reeds sinds een paar maanden vindt men in de *Revue des deux Mondes* artikels van den heer MARMIER over Holland. Sommige onzer dagbladen, in dezelve een en ander vindende 't welk dien reiziger van »vaderlijke" zijde ingegeven was, hebben zich gehaast er hunne kolommen mede aan te vullen. De *Avondbode* zaliger vooral bleef hierin niet achterlijk. Wij zouden het dwaas geacht hebben, een vreemdeling, die, na eenige dagen in ons land te hebben vertoefd, zich een oordeel aanmatigde over het karakter des volks en den aard van den regeringsvorm, in deszelfs gesnap te wederleggen; en wanneer wij nu een woord van dien reiziger reppen, zoo geschiedt het geenszins om zijne onkunde te hekelen, maar om te doen zien wat bevoegd oordeelaar het was, wiens geschrijf door onze vaderlijke bladen werd aangehaald; hoe waarheidlievend die man was en hoe bedreven in de zeden onzer landgenooten.

In de *Revue des deux Mondes* van den 1sten april, dan, vindt men het relaas zijner reis van Alkmaar naar den Helder. Hij legt de reis af in eene *trekschuit* (*on prononce*, zegt hij; *trekseut*) en neemt daar plaats in de roef, welke volgens hem *roem* heet. Daar vindt hij drie Hollanders, reeds gewapend met eene lange pijp; de Hollanders rookten als drie ovens. Hij snelt dus naar buiten en plaatst zich bij den stuurman. »Hoe laat, stuurman (*pilote*), zullen wij aan den Helder komen? — Dit was," zegt hij, »volgens mij, eene behendige manier om in gesprek te geraken; maar die weinige woorden verrieden mijne zotte natuur (*sotte nature*) van vreemdeling. Vraagt een Hollander ooit hoe laat hij ergens aankomen zal?" — Onze reiziger beproefde het nu op eene andere wijze en begon, zelf een en ander te verhalen. »Ik had over de Noord-zee gesproken; die zee bragt mij aan de Middellandsche; ik noemde den naam van Marseille, en het bleek dat mijn spraakgierige stuurman die stad gezien had. — Oh! Marseille! riep hij uit, *de goed vijn!* — Maar toen ik het gesprek hervatten wilde, herhaalde hij van nieuws zijne hartstogtelijke uitroeping eens drinkers, *de goed vijn!* en het was uit." — De redenen van onzen Franschman *à la trekseut* en *de goed vijn* zullen dan ook zeer verstaanbaar voor den schipper geweest zijn!

Naardien het kort daarop begon te regenen, begaf de heer MARMIER zich in de *roem* en hoorde daar een der rookende Hollanders eene zeer romaneske historie verhalen ten betooge dat de Hollanders een gevoelig hart hebben. De held van het verhaal is een jonge Utrechtsche student in de regten, die hoogst armoedig moest leven, en zich met eenige studenten, arm als hij, in de kost deed. Hij laat den student zeggen: »Meer dan eens zette ik mij zwaarmoedig in mijne kamer neder, tot middagmaal niets hebbende dan een stuk brood, en ter verwarming, in het hart des winters, niets dan een laatst kwart turfje, waarbij ik zat te bibberen," enz. — Hoe innig moet men Nederland kennen, niet waar? om dergelijke studenten in de regten te hebben ontdekt! — De heer MARMIER zal gehoord hebben van Duitsche studenten, die, om hunne voetreisjes goed te maken, aalmoezen vragen; doch iedereen had in hem Holland kunnen zeggen dat aldaar de studenten geen bedelaars zijn. Een student, die het zoo armoedig heeft dat hij zijn middagmaal doen moet met een stuk brood en niets ter verwarming heeft dan een laatst kwartje turf, is in Nederland nooit gezien.

Als het dwaze verhaal van dien denkbeeldigen student ten einde gebragt is, arriveert mijnheer MARMIER aan Nieuwdiep. »Aan Nieuwdiep — zegt hij — namen wij een passagier in, die, ziende dat ik met de nieuwsgierigheid eens vreemdelings het tooneel, hetwelk zich aan mijne oogen vertoonde, beschouwde, mij met dat gevoel voor gastvrijheid, hetwelk men steeds aan de laatste grenzen van ieder land vindt, aansprak en zeide: Ik ben een inwoner van den Helder en woon aan het eind van onzen grooten dijk; kom dezen avond bij mij, en gij zult de zee op uw gemak zien. — Hij gaf mij zijn kaartje, en ik nam zijne uitnoodiging met vreugde aan." — Hoe natuurlijk is die bewoner van den Helder, die eenen vreemdeling terstond aanspreekt en hem uitnoodigt om den avond bij hem te komen doorbrengen. Hoe natuurlijk ook dat kaartje, 't welk die inwoner van den Helder bij de hand heeft. De ontvangst bij dien Helderschen heer is niet minder natuurlijk: »Toen ik in het huis van den heer E... kwam, die mij uitgenoodigd had om den avond bij hem door te brengen, was de tafel gereed, het kokende water floot in de trekpot (*sifflait dans la théière*) en de meid was nog bezig ze te omringen met boterhammen, sneden gerookt vleesch, haringen en kaas, dat is met al de bestanddeelen van een zeer comfortable Hollandsch soupé." — Een Hollandsch soupé met thé, of haring bij de thé is tamelijk vreemd.

Nu werd de heer MARMIER gepresenteerd aan de vrouw en de dochter van mijnheer E... en aan eenen zijner vrienden, een koopman die reeds meermalen de reis naar Indië had gedaan. »De jufvrouwen E... droegen, overeenkomstig het laatste nommer van het *Journal des Modes*, de haren *en bandeau* en gladde mouwen. Zij kweelden (*gazouillaient*) eenige woorden Fransch, lazen zonder behulp van eene vertaling *Jocelyn* en de *Orientales*, en spraken van het genoegen, waarmede zij Parijs zouden bezoeken, om de boulevards te zien, zeide de eene, om naar de comedie te gaan, zeide de andere, en om de zittingen van de kamer der afgevaardigden bij te wonen, voegde de vader er bij." Die laatste wensch inzonderheid is zeer karakteristiek. Na de thé begon nu ook de koopman (die verscheiden reizen naar Indië had gemaakt) mede te spreken, en allerAardigste verhalen te doen, aangaande het karakter onzer matrozen. »Men verbeeldt zich niet, zeide hij, hoe ver de bijgeloovigheid, de spitsvindigheid, de dweepende en dikwijls poëtische geest dier goede lieden, die zulk materiëel voorkomen hebben, gaat. De natuurkundigen geven ons, de hemel weet het, ieder jaar en elken dag uitleggingen genoeg omtrent den invloed der saizoenen, de beweging der winden, de kracht der vloeden; maar de matroos wil niets hooren van al die berekeningen der wetenschap. — Bah! zeide mij eens een hunner, na een hevigen storm: met uwe winden van de equinox, dat alles is mooi en wel, maar het is niet te min zeker dat, als ieder van ons zijne schulden betaald had alvorens te vertrekken, wij hier niet op die leelijke zee zouden slingeren, gelijk wij nu reeds acht dagen doen. Zoo verklaren zij de meeste verschijnselen waarvan hun verstand de oorzaak niet begrijpt; de vertragingen welke zij ondervinden, de uren van kalmte en storm, de tegenwinden schrijven zij toe niet alleen aan de tegenwoordigheid van zekeren passagier die eene te zware zonde op zijn geweten heeft, maar ook aan levenlooze voorwerpen, aan een nieuw meubel, aan een stuk kabeltouw, aan een zeil, dikwijls aan een gelaatstrek, aan eenen baard, aan een schuinschen blik. Zij hebben de bijgeloovigheid der spelers, en bovendien gelooven zij aan ik weet niet welke geheimzinnige magten, nu eens noodlottig dan weldadig, aan gedwongen boetdoeningen, aan wonderlijke verschijningen." — Wat onze matrozen wel zouden zeggen als zij zich zoodanig afgeschilderd zagen! Verbeeld u hun homerisch gelach.

En zoodanige opmerkers en beoordeelaars, toch zijn het, wier gezag door onze vaderlijke schrijvers en redenaars wordt ingeroepen of bedoeld, wanneer onze instellingen en regeringsvorm de bewondering moeten heeten van Europa!

Intusschen verwachten wij eerstdaags den heer MARMIER tot ridder van den Nederlandschen Leeuw of honorair lid van het Instituut te zien benoemen.

Vreemdelingen met Nederlandsche gezantschappen en consulaten bekleed.

Aan de redactie der Arnhemsche Courant.

Ik behoor onder degenen, die uwe artikels over het aantal vreemdelingen, bij onze diplomatie gebezigd, zeer hebben toegejuicht. Ook mij schijnt het vernederend voor de natie dat het voorstaan harer belangen buiten 's lands aan vreemden worde toevertrouwd; ook mij komt het billijk, en meer dan billijk voor, dat de burgers, die zulke zware belastingen hebben te betalen, voorgaan boven den vreemdeling, als het winstgevende en aangename betrekkingen geldt. Een paar Amsterdamsche bladen, die onze ministers *quand-même* verdedigen, hebben het u euvel geduid dat gij de nationaliteit van een paar consuls, wier namen vreemdelingen schenen aan te duiden, in twijfel hadt getrokken; en in stede van dank te weten aan de *Arnhemsche Courant*, die ook hier slechts de nationale belangen voorstond, waanden zij zich geregtigd om twijfelingen, met vaderlandschen zin, geuit, als kwaadwillige beweringen te doen voorkomen. Mogen zij, zoodoende, de vreemden in protectie nemen tegen hunne medeburgers, ik denk er anders over; mij blijft de groote menigte vreemdelingen in onze diplomatie, — want er blijven er waarlijk genoeg, al zijn de heeren TRAVERS en WYLEP Nederlanders — een doorn in het oog. Ik erger mij over de dwaze gronden, die nu en dan een ministeriëel blad voor de nationaliteit van een kwestieus persoon aanvoert; gelijk, eenige weken geleden, wijlen de *Avondbode* deed aangaande onzen gezant in Wurtemberg, den heer D'ECK DE PANTHALEON: die heer namelijk moest een Nederlander verbeelden omdat zijn *grootvader* professor te Groningen was. Maar ontvangt men zijne nationaliteit van zijnen *grootvader*? Zoo men de nationaliteit van den heer D'ECK DE PANTHALEON wilde betoogen, waarom noemde men dan zijnen *vader* niet? — Dit echter slechts als staaltje van de gegrondheid der zoogenaamde teregtwijzingen.

Tegen den tijd dat nu het *Handelsblad* op deze of dergelijke gronden de nationaliteit van andere vreemdelingen inroepe, deel ik u mede wat ik dezen zomer in Zwitserland omtrent onzen consul-generaal aldaar vernam. De heer FABSY, door u te regt onder de vreemdelingen genoemd, waarmede *de hertog* ons begiftigde, is uit Zurich, en was particuliere secretaris bij den graaf DE LIEDEKERKE, toen deze de Zwitsersche zending bekleedde; bij het vertrek van den Belgischen graaf naar Rome, als Nederlandsch gezant, werd de Zwitsersche heer FABSY als consul-generaal van Nederland in Zwitserland aangesteld, met een traktement van *f* 3000; in welke hoedanigheid hij zich, naar men mij verzekerde, voor elke handteekening die hij geeft 10 batzen (75 centen) laat betalen. Te Parijs had ik voor het viseren van mijnen pas, bij den *Nederlandschen* gezant, baron FAGEL, niets betaald. Reden te meer, dunkt mij, voor Nederlanders, om te wenschen dat de Nederlandsche gezantschappen en consulaten door *Nederlanders* worden bekleed.

In afwachting dat het een of ander ministeriële orgaan nu ook den een of anderen Nederlandschen grootvader voor den heer FABSY oprakele, heb ik de eer, enz., enz.

N. N.

P. S. Naar ik verneem, zou het thans bij Z. Exc. den minister van buitenlandsche zaken een punt van ernstige overweging uitmaken of het niet doelmatig zijn zou den bekenden Nassauer, Herr VON FABRICIUS, die thans, volgens hetgeen men mij onlangs zeide — ik hoop dat het niet waar is — *f* 8000 wachtgeld zou trekken, weder in activiteit te brengen.

Herinneringen uit de Fransche revolutie.

De ridder VAN BLANCPIGNON.

Wanneer men, ten zuiden van Barfleur, de oostelijke kust van het schier-eiland Carentan volgt, ontmoet men eenen diepen en ruimen inham, die zoo goed gedekt is, en zulk eene veilige reede aanbiedt, dat in de vorige eeuw, toen de regering van LODEWIJK XVI besloten had Normandië met eene groote haven te voorzien, die, tegenover Engeland gelegen, Frankrijk even magtig in het kanaal moest maken als het dit reeds door Brest en Toulon in den Oceaan en de Middellandsche zee was, toenmaals de meeste deskundige mannen overeenkwamen dat deze baai daartoe de geschiktste gelegenheid aanbood. Maar Cherbourg werd voorgetrokken. Cherbourg is ongetwijfeld het reusachtigste en stoutste werk, dat de menschelijke hand ooit heeft daargesteld: men heeft daar eene reede geschapen, waar niets dan eene

ontoegankelijke kust was, waartegen ten allen tijde eene steeds woedende zee bruiste; men heeft als Jehova tegen die zee gezegd: *Tot hiertoe, en niet verder.* Maar de Oceaan is geen vijand, dien men zonder strijd bedwingen kan. Veertig jaren heeft men hardnekkig moeten worstelen, en gedurende dien tijd heeft hij menschen en millioenen bij honderden verslonden.

La Hougue dus slechts op een enkel punt door een fort van weinig beteekenis verdedigd wordende, biedt aan vriend en vijand hare stille wateren en beschermende baai aan, en de Engelschen hebben reeds meer dan eens gebruik weten te maken van de voordeelen harer ligging. Voor la Hougue bragten zij in 1692 aan de Fransche vloot eene bloedige nederlaag toe. In 1795 oordeelde de Engelsche vloot, die dat leger van uitgewekenen naar Quiberon overbragt, dat daar den dood ging zoeken, het raadzaam den wezenlijken aanval door geveinsde aanvallen te bedekken, en dus de oplettenheid der republiek op vele punten te gelijk te trekken. Eene hunner afdeelingen kwam met dat doel voor de eilanden Saint-Marcou, die regt tegenover la Hougue liggen, ten anker, en een detachement, half uit Engelschen half uit emigranten zamengesteld, nam er voor eene korte poos bezit van.

Het was eene vrij wonderlijke troep, die uitgewekenen. Allen officieren door het regt hunner geboorte, — hierop maakten zij ten minste aanspraak, — hadden zij slechts toegestemd, naar hunne rangen in deze onderneming deel te nemen, en kwamen zij in Frankrijk de soldaten zoeken, die Bretagne en de Vendée, naar het zeggen der rojalistische agenten, hun bij duizenden tegemoet zouden zenden. In afwachting hiervan, gaven zij zich aan droombeeldige plannen en dwaze hoop met eene vermetelheid van verbeeldig over, zoo als men altijd bij de uitgewekenen van alle partijen, alle landen en alle tijdperken opmerkt.

Zij waren sedert verscheidene dagen op de eilanden Saint-Marcou, toen op zekeren morgen de markies van CHAVIGNY-BAUDEMENT, die hen aanvoerde, de voornaamsten van hen in zijne tent, bij wijze van eenen krijgsraad, verzamelde. Toen zij vergaderd waren en rondom eene tafel, waarop eene groote punch-kom dampte, gerangschikt waren, zeide de markies:

— Mijnen heeren, ik heb u bijeengeroepen, om op de gezondheid van den koning en op den goeden uitslag zijner wapenen te drinken. De kapitein HOWARD heeft van den schout-bij-nacht WARREN heerlijke en roemrijke tijdingen ontvangen, die hij mij wel terstond heeft willen mededeelen.

Alle omstanders ontdekten zich, en een vreesselijke en lange kreet van *leve de koning!* deed de tent schudden, en klonk tot aan het einde van het kamp.

— Ja, mijne heeren, — vervolgde de markies VAN CHAVIGNY, de borst opzettende, — de Voorzienigheid heeft onze zaak gezegend; zij begunstigt onze pogingen; van het begin onzer onderneming af aan heeft zij aan de wereld plegtige en schitterende bewijzen gegeven, — ontwijfelbare bewijzen, mijne heeren, van de bescherming welke zij ons verleent, en, ik durf het zeggen, die zij ons ook verschuldigd was.

Hier was de redenaar, wiens longen door den langen volzin waren uitgeput, genoodzaakt om adem te scheppen, en was waarschijnlijk van oordeel dat het geestrijke vocht, dat voor hem dampte, de warmte en kracht van zijne welsprekendheid zou verdubbelen. Hij ledigde zijn glas in ééne teug en alle toehoorders volgden zijn voorbeeld.

— Het eskader van den koning van Engeland — ging hij voort — die grootmoedige bondgenoot van den koning onzen heer, ontmoette, na de Kaap Finisterre te hebben omgezeild, het eskader der sans culottes, gekommandeerd door dien verrader VAN VILLARET-JOYEUSE, wien wij, naar ik hoop, spoedig de les zullen lezen.... Onze vijanden zijn geslagen, mijne heeren; in de grootste wanorde zijn zij naar Lorient gevlugt; drie linieschepen in onze handen achtergelaten..... dat is te zeggen, in de handen der Engelschen.... gij gevoelt dat dit volstrekt hetzelfde is. De baan dus schoon geveegd zijnde, kon niets de helden der getrouwheid in hunnen togt meer stuiten. Den 27sten juni zijn zij geland, hier.....

De markies boog zich over eene kaart van Frankrijk, die tusschen de glazen op de tafel lag uitgespreid, en wees met den vinger op het schiereiland Quiberon.

— Zij hebben zich meester gemaakt — vervolgde hij — van het fort Penthièvre, de eenige sterkte die deze kust verdedigde, en hebben zich terstond in het geheele zuiden van Bretagne, als eene bruisende, onweerstaanbare stroom, verspreid. Reeds zijn Vannes en Aurai in hunne magt. Van de eene zijde bedreigen zij Lorient en van de andere Nantes. Van alle kanten komen de bevolkingen, buiten zich zelve van geestdrift, hun tegemoet stroomen, onder het geschreeuw van *leve de koning!* en geweren vragende. Er zijn betrekkingen te St. Malo aangeknoopt, dat ons spoedig zal worden overgeleverd. Eindelijk, mijne heeren, kondigt alles aan, dat, binnen eene maand, geheel Bretagne, even als de Vendée, ons zal zijn, en dat onze dappere wapenbroeders ons hier de hand zullen komen reiken. Maar gelooft gij, dat wij genoeg doen voor onzen roem, door de daden onzer broeders toe te juichen? Zal men van ons zeggen dat wij slechts door triomfkreten tot de gemeene zaak hebben bijgedragen, en dat wij gewacht hebben, met ons op het slagveld te vertoonen, tot zich geen vijand meer opdeed?

— Neen! neen! riepen allen uit éénen mond.

— Wij zijn ongetwijfeld gering in getal, voegde de markies er bij, en ik zal u niet ontveinzen dat wij in de eerste oogenblikken geene hulp van de Engelschen te wachten hebben. Het ligt niet in hun plan iets op deze kust te ondernemen, maar zijn wij eenmaal handgemeen geraakt, dan zullen zij ons wel moeten ondersteunen; en daar de vijand natuurlijk Normandijë heeft moeten ontblooten om Bretagne te dekken, is het waarschijnlijk dat onze pogingen gunstig zullen uitvallen. En al bestonden er ook bovendien eenige gevaren.....

... Dat zou slechts eene reden te meer zijn — viel een lid der vergadering in. Reeds woorden genoeg verspild, voor den drommel! en laat ons handelen!

(*Vervolg hierna.*)

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 1 tot en met 8 april.

Gehuwd: H. Marijnissen met J. Klaassen. — P. Jonckers met E. Willemsen.

Bevallen: L. C. Kamps, geb. Nieren, Z. — A. Engelhart, geb. van Slooten, Z. — A. Graveman, geb. Koning, D. — A. Schippers, geb. Egbers, D. — D. van de Meiberg, geb. Thuisman, Z. — C. Joost, geb. Dijkman, Z. — M. C. van Bruggen, geb. Melgert, Z. — M. Weijnand, geb. Nas, Z. — H. Derksen; geb. Willemsen, D. — H. van Tuijl, geb. van Emmerik, D. — H. Tijssenraat, geb. Vermeijgen, D. — C T. Deegenkamp, geb. Rokers, Z. — C. Haas, geb. Hartog, D. — B. Ott, geb. Muis, D. — C. Versteeg, geb. Mulder, Z. — T. Grob, geb. Willemsen, D. — H. C. J. Traanboer, geb. Ter Haar, D.

Overleden: A. de Gast, weduwe van J. Nijhoff, 79 j. 10 m. — D. Hoenhout, huisvrouw van J. H. A. Slegter, 25 j. 10 m. — E. Meijer, weduwe van S. Lordhope, 57 j. — A. van de Wall, 1 j. 9 m. — J. Lepping, weduwe van H. Buik, 81 j. — P. ten Have, weduwenaar van L. Becker, 76 j. — W. van de Wall, 6 m.

TE NIJMEGEN.

Gehuwd: Geene.

Bevallen: A. Noort, geb. Beer, Z. — M. Janssen, geb. Jansen, Z. — M. Gabriels, geb. Leenders, D. — L. Klaver, geb. Klaassen, D. — H. M. West, geb. Budde, D. — E. Hijmen, geb. Swartjes, Z. — J. Wouters, geb. Nillesen, Z.

Overleden: J. Arnoldussen, 3 j. — M. T. van IJerssen, geb. Rubbers, 66 j. — A. C. Luescher, 5 j. — C. Hebberer, 83 j. — H. Reesinck, geb. van Bevere, 57 j. — T. G. Vermeulen, 5 j. — S. Janssen, geb. van Zuijlen, 72 j. — G. J. Ellrath, 6 m. — W. Ockers, 13 j. — J. Schönberger, 2 j. — H. Derksen, geb. Bourhouser, 92 j. — P. Niessen, 66 j. — N. Schaab, 44 j. — M. de Bruijn, geb. de Groot, 81 j. — H. W. Leesenman, 12 j. — H. Swaab, 38 j.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: P. J. van der Mee, met G. Holterman.

Bevallen: W. B. Welle, geb van Gent, D. — K. Dus, geb. Bosscha, Z. — A. Dietz, geb. Bettinck, Z. — J. Franken, geb. Hertzveld, D. — H. van Roekel, geb. de Vos, Z. — J. Jansen, geb. ter Maat, D. — A. J. Jansen, Z. — R. Harmsen, geb. Berendschot, D. — M. van Emden, geb. Levij, Z.

Overleden: J. Berends, weduwe van H. Scheephorst, 73 j. — J. R. A. de Raadt, 25 j. — J. A. Anten, 1 j. — J. Albers, 2 j.

TE TIEL:

Gehuwd: J. Heimann met G. de Klein.

Bevallen: M. W. de Kleijn, geb. van der Linge, D. — A. van der Waal, geb. Verschoor, Z. — H. van den Berg, D.

Overleden: C. Andernag, 26 j. — A. M. van de Kamp, circa 3 j.

Advertentien.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 10 April 1 El 9 Palm 5 Duim; gew. 0 Duim; gev. 10 D.

Prijs-Courant der Effecten.

VRIJDAG 9 APRIL.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 4 1/2 u.
NEDERL., Werk. Schuld à 2 1/2 pCt.	51 1/16	51 1/4	51 1/4
Dito Dito . . » 5 »	99 1/16	99 3/4	99 3/16 a 1/4
Uitgestelde Schuld . . » »	2 5/8		
Kansbiljetten . . . . . f	23 1/16	23 3/8	23 3/8
Amortisatie-Syndicaat. à 4 1/2 pCt.	89 1/2		
Dito Dito . » 3 1/2 »	72 1/2		
Handelmaatschappij . » 4 1/2 »	166 3/8	166 3/4	166 3/4
Nieuwe Dito . . . » 4 1/2 »			
Nieuwe Dito 1837 . » 4 1/2 »			
Oostindische Leening » 5 »	97 1/8	97 5/16	97 5/16
Spoorweg Haarlem . . »	94 1/4	94 1/2	
Aand. Rijn-Spoorweg . » 4 1/2 »			
FRANKR. Inschrijv. G B. » 3 »			
SPANJE. Leening *Ardoins* » 5 »	20 3/4	20 15/16	20 15/16
Dito onbep. stukk. . » 5 »			
Passive . . . . »			
Deferred . . . . »			
Fransche Uitgestelde »	5 7/8		
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSL. *H.&C.* 1798, 1816. » 5 »	104 1/2	104 5/8	
Dito 1828, 1829 . . » 5 »	104 5/8		
Dito 1831, 1833. . . » 5 »			
Oblig. bij *Hope* . . . » 4 »	87 1/2		
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg. . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »			
Certific. van dito. . . » 6 »			
POLEN. Aandeel. à fl 300 » f	127 3/4		
Dito à fl 500 » »	146		
OOSTENR. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 . . . . » »			
Metalliek . . . . » 5 »			
Dito . . . . » 3 »			
Dito . . . . » 2 1/2 »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »	74 1/2	74 5/8	

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.